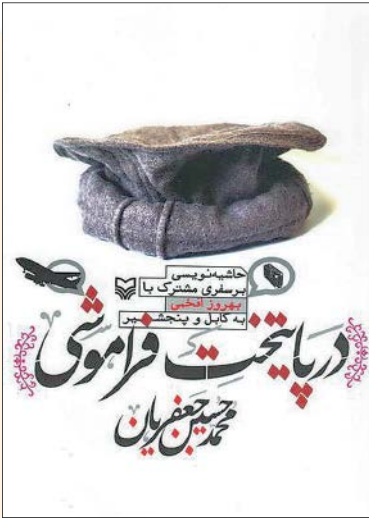

سفر به سرزمین دره‌ها

احسان سالمی

روزنامه‌نگار

کلیشه‌ها و باورهای اشتباه در مورد سایر کشورها چیزی است که بسیاری از ما به نوعی درگیر آن هستیم؛ کلیشه‌هایی که باعث می‌شود گاهی تمام عمرمان را با باوری اشتباه در ارتباط با مردم یک سرزمین بگذرانیم. اساسا یکی از بزرگ‌ترین مزیت‌های خواندن سفرنامه در شکستن همین کلیشه‌های اشتباه و تغییر نگاه به ملت‌هایی است که همیشه به واسطه حرف‌هایی کلی و نه مستند و دقیق

آنها را قضاوت کرده‌ایم. «در پایتخت فراموشی» یکی از بهترین نمونه سفرنامه‌هایی است که می‌تواند بسیاری از کلیشه‌های شکل گرفته در ارتباط با ملت و کشور دوست و برادرمان افغانستان را در ذهن مخاطبان خود تغییر دهد.

حاشیه‌نگاری محمدحسین جعفریان، شاعر و مستندسازان ایرانی بر سفری چند روزه همراه با بهروز افخمی، کارگردان شناخته شده سینما به کشور افغانستان برای شرکت در مراسم سالگرد شهادت احمد شاه مسعود، مبارز افغانستانی در این کتاب منتشر شده است. جعفریان که علاوه بر ساخت مستند «حماسه ناتمام» یا همان «شیر دره پنجشیر» در ارتباط با زندگی و شخصیت احمد شاه مسعود، مبارز

اطلاعات فوری

عنوان: در پایتخت فراموشی
نویسنده: محمدحسین جعفریان
ناشر: سوره مهر
تعداد صفحات: ۲۴۶
قیمت: ۱۱۹۰۰ تومان
پیش‌بینی زمان مطالعه: ۵ تا ۷ روز

درباره يك تفاوت زبانی جالب

ای دو تا مرکه از اِاران آمدن!

هر چند مردم افغانستان همچون ایرانیان به زبان فارسی صحبت می‌کنند، ولی برخی تفاوت‌ها در گویش‌های رایج در ایران و افغانستان گاهی زمینه‌ساز تفاوت‌هایی فاحش و چشمگیر میان این دو گویش می‌شود. جعفریان در تشریح یکی از این تفاوت‌های فاحش می‌نویسد: «امشب هیچ کس نمی‌داند

چه خبر است، اما مقررات ورود و خروج بسیار سخت‌تر شده و هنگام ورود تمام وسایل ما را می‌گردند. موقع تفتیش وسایل‌مان، همراهان افغان ما کلی از من و افخمی عذرخواهی می‌کنند. قدسی [یکی از مقامات ارشد دولت افغانستان] سر می‌رسد و برای رئیس آنها شرح می‌دهد: «انه [=بناها] امی نفر آمو فلم امر صاحبه جور کده! [=همین فرد همان فیلم احمد شاه مسعود را ساخته است] فرمانده ماموران به سمت من می‌آید و به قول افغان‌ها «بغل کشی» می‌کند و می‌گوید: «مه خودم خوب ای مرکه ر می‌شناسم!» پیش‌پیش بگویم که «مرکه» در افغانستان لفظ احترام است و نه لفظ توهین. سال‌ها پیش با یکی از دوستان به سفر افغانستان رفته بودیم، هر جا عده‌ای می‌خواستند ما را به جمع دیگری معرفی کنند، یکی از آن میان می‌گفت: «ای دو تا مرکه جورنالیست [=خبرنگار] از اِاران آمدن!»

در آسمان زیستگاه هزاران مردم سختکوش

کوه و کوه و کوه

یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های مثبت کتاب «در پایتخت فراموشی» توصیف‌های دلنشین و خواندنی جعفریان از طبیعت بکر و دیدنی افغانستان است. طبیعتی که حداقل ما ایرانی‌ها کمتر وصف آن را شنیده‌ایم. جعفریان در توصیف روبه‌رو شدن با یکی از این مناظر دیدنی می‌نویسد: «وقتی در آسمان مناطق مرکزی افغانستان پرواز می‌کنید، تازه می‌توانید دریابید که چرا غربی‌ها به این کشور، لقب «سرزمین دره‌ها» را داده‌اند. به راستی از آن بالا شما هیچ چیز جز کوه‌های مرتفع نمی‌بینید. کوه و کوه و کوه. در لابه‌لای این کوه‌ها، دره‌های عمیقی است که به‌سختی از آن ارتفاع دیده می‌شود و در این دره‌ها انبوه روستاها و مردم سختکوش ساکن در آنها. انسان در ابتدا به زحمت می‌تواند باور کند که زیر پایش و در میان این وسعت کوهستانی، هیچ بنی‌بشری تاب زندگی داشته باشد، اما چنانچه همین مسیر را زمینی طی کرده باشید، آنگاه به خاطر می‌آورید؛ در فراز و فرودهای جاده‌هایی که چون مار بر دشت و دامن این کوهستان می‌پیچد، چه آبادی‌های پرجمعیتی وجود دارد.

چرا پنجشیر یکی از مناطق استراتژیک افغانستان است؟

«تانک قهرمان» از موزه مسکو تا دره پنجشیر!

توصیف دره پنجشیر که منطقه‌ای خاص و مهم در افغانستان است و دلایل اهمیت این دره استراتژیک هم یکی از بخش‌های اصلی این کتاب است: «مشهور است که پس از چند بار شکست روس‌ها در حمله به دره پنجشیر، فرمانده آنها دستور می‌دهد تا با هواپیما، تانک معروفی را که در جنگ جهانی دوم، هنگام تصرف پراگ به دست روس‌ها، نخستین تانکی بوده که وارد این شهر شده و به تانک قهرمان معروف است، از موزه جنگ مسکو به افغانستان بیاورند. هدف آن بود تا با پیش انداختن این تانک، بقیه سربازان روحیه بگیرند و بتوانند پشت سر آن و به یاد حماسه تسخیر پراگ، آن نبرد تاریخی را تکرار کنند. باری چنین می‌کنند و آن تانک جلو می‌افتد و ستون رزهی روس‌ها پشت سر آن به سمت پنجشیر روان می‌شود، اما در همان اوایل دره، یکی از همین جوان‌های پیراهن و تبن‌پوش افغانی از پشت یکی از همین صخره‌ها، یک موشک آر.بی.جی، خرج تانک می‌کند و آن را به ته رودخانه می‌فرستد. اگر گذارتان به پنجشیر بیفتد در همان جا بقایایش هست! اما حالا به جای موزه مسکو در موزه پنجشیر است.»